శ్రీ కళ్యాణీయం

– సింగీతం లక్ష్మీ కళ్యాణి

విశేషమైన ఖ్యాతి గడించిన సినీదర్శకుడి భార్య ఐనప్పటికీ,

సాధారణ గృహిణిగా ఎదుగుతూ

కుటుంబాన్ని అందంగా తీర్చిదిద్దుకున్న ఓ మహిళ స్ఫూర్తిదాయకమైన ఆత్మకథ..!!

(గత సంచిక తరువాయి)

ఒకసారి రామానాయుడిగారి సినిమా 'విజయం' షూటింగ్‌కి మావారు వెళ్ళారు. అప్పుడు మా చిన్నమ్మాయి సుధ, బాబు చదువువల్ల మా ఇంట్లోనే ఉండేది. వాళ్ళాయన పాండిచ్చేరీలో ఉద్యోగం. ఇదీ కొడుకు సెలవులకి వెళుతూ, మదరాసుకి వస్తూ కాలం గడిపేవారు. ఒకసారి శని, ఆదివారాల్లో మా పెద్దమ్మాయి శకుంతల కూతురు స్నేహ కూడా మా యింటికి వచ్చింది. మా సుధ ఏమో రాత్రిళ్ళు దాని కొడుకుని దగ్గరుండి చదివిస్తుంటే చిన్న క్లాసులలో చదువుకుంటున్న మా రమ కొడుకు అనంతు, కూతురు అంజు, స్నేహ కూడా అందరూ మేడమీద హాలులో కూర్చుని చదువుకునేవారు. అలాగే ఒకరోజు చదువుకుంటున్నారు. మా వారు ఊర్లో లేరు. నేను మామూలు ప్రకారం నిద్రమాత్ర వేసుకుని నా రూములో ఒక్కదాన్ని పడుకున్నాను. పిల్లలందరూ మా సుధ రూములో పడుకునే ప్లాను. నేను తెల్లవారుఝామున 3.30 గంటలకి బాత్రూమ్‌కని లేచి మంచినీళ్ళు తాగి, ఈ పిల్లలు లైట్లు, ఫ్యాన్లు ఆర్పారో లేదో చూద్దామని నా గది తలుపు తీసాను. హాలులో బెడ్‌లైటు వెలుగుతోంది. లైట్లు, ఫ్యాన్లు ఆర్పివున్నాయి. ఠక్కున హాల్లోంచి యెవరో వెనక్కి పరిగెత్తినట్లనిపించింది. నిద్ర మత్తులో నాకేం తెలియలేదు. ట్యూబ్ లైటు ఆన్ చేశాను. హాలు వెనక వైపు తలుపులు బార్లా తెరిచి ఉన్నాయి. అక్కడ చెక్క తలుపు వెనకాల ఒక కటకటాల తలుపు కూడా ఉంది. రెండింటికి తాళం పెడతాము మేము. ఇదేంటి? సుధ ఇంత అర్ధరాత్రి తలుపు తెరిచి కొడుకు బట్టలు ఆరేస్తుందో అనుకుని 'సుధా' అని దాని రూం తలుపు తట్టాను. ఎంత తట్టినా తలుపు తీయలేదు. నాకనుమానం వచ్చి "ఎవరు? ఎవరు?" అంటూ కటకటాల తలుపు వెనకాల వరండాలోకి పరిగెత్తి చూస్తే, అప్పటికే ఒకడు మా గోడ నుంచి సన్‌షేడ్ మీదకు దూకి, పక్కవాళ్ళు ఇంటిగుండా కిందికి దూకి ఒక సంచి సైడుకి తగిలించుకుని వెళుతున్నాడు. నేను ఆత్రుత కొద్ది "ఎవరు? ఎవరక్కడ" అని అరుస్తున్నాను. వెనక వైపు ఉన్న వీధి లైటు వెలుగులోంచి ఒక మనిషి వెళుతుండడం చూసాను. వెంటనే మా వాచ్‌మెన్‌ని "సుబ్బయ్యా, సుబ్బయ్యా" అని పిలిచాను. అతని నుంచి సమాధానం లేదు. ఏం చేయడానికి తోచక కిందకి వెళ్ళి అతన్ని పిలుద్దామని వెనక్కి తిరిగాను. వెనక తలుపు గొళ్ళాలు ఊడపెరికి ఉన్నాయి. నేను హాల్లోకి వెళ్ళేసరికి సుబ్బయ్య పైకి వచ్చాడు వెనకాలే నా అరుపులు కింద బెడ్ రూంలోంచి విన్న మా రమా, పూర్ణా పైకి వచ్చారు. సుబ్బయ్యను అడిగాను. "నే తలుపులు తీయలేదుకదా? ఎలా వచ్చావు లోపలికి"?

"కింద వెనకాల తలుపులు తీసిపెట్టుకుని వచ్చి ఉంటాడు. ముందుగా ఈ హాలు గొళ్ళాలు పగలగొట్టి అన్ని తలుపులు తీసు ఉంటాడు" అన్నాడు మా పూర్ణా.

పోలీసులకు ఫోన్ చేస్తే అసిస్టెంట్ కమీషనర్ వెంటనే వస్తానన్నాడు. అప్పుడు టైం నాలుగుగంటలు ఉంటుంది. వెంటనే ఈ విషయం హైదరాబాదులో ఉన్న మావారికి ఫోన్ చేసి మా పూర్ణ ఏ.సి వచ్చి వెళ్ళిన తరువాత మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తానని గాబరా పడొద్దని చెప్పాడు.

"డబ్బు పోతే పోయింది ఎవరికి ఏమీ కాలేదుకదా?" అని అడిగారు మావారు.

"అలాంటిది ఏమీ అవ్వలేదు" అనేటప్పటికి కాస్త కుదుటపడ్డారు.

ఏ.సి. కానిస్టేబుల్‌తో సహా వచ్చి అన్ని విషయాలు తెలుసుకుని "మీరు తలుపులు అన్నీ ఎందుకు ముట్టుకున్నారు? వాడి వేలిముద్రలు మేము కనిపెట్టాలి కదా?" అన్నాడు. ఏమేమి పోయాయి అడిగాడు,

"కింద భోజనాల గది డ్రాయరులో ఉన్న చిన్న పర్సులో ఉన్న 50రూ, టెలిఫోన్ దగ్గర వున్న మా వారి మొబైల్ పోయాయి" అని చెప్పాము.

నేనడిగాను ఏ.సి.ని "మరి దేవుడి గదిలోని వెండి సమ్మెలు అలాగే ఉన్నాయి సార్, మొన్న నీమధ్యనే సంక్రాంతి అయిందని అక్కడే ఉంచాము" అన్నాను

"వచ్చిన దొంగలు డబ్బు కోసరమే వస్తారండి. సామాన్లు ఎప్పుడూ తీయరు" అన్నాడు. ఏ.సి. వాళ్ళు వచ్చిన విషయం మావారికి ఫోన్ చేస్తే నేను ఇప్పుడు షూటింగుకు బయలుదేరుతున్నాను. రాత్రికి మళ్ళీ ఫోన్ చేయండి అని చెప్పారు.

నేను ఎంత తలుపు కొట్టినా తలుపు తీయని మా సుధ, వాచ్‌మెన్, పూర్ణ, రమల మాటలు విని, తలుపు తీసి యివతలకి వచ్చి, వాళ్ళంతా 12.30 గంటలవరకు మేల్కొన్నామని, పిల్లలంతా నిద్రపోయారని, దానికి ఏదో కొట్టిన చప్పుడు వినిపించి, రాను రాను పెద్ద చప్పుడు వినిపించినందువలన తలుపు లోపల పైగా గడిపెట్టి, తాళం పెట్టి, మంచం మీదనే బిక్కుబిక్కుమంటూ కూర్చుని ఉండిందని, నిద్రపోలేదని చెప్పింది.

మా సుధ, రమా వాళ్ళు అంత అర్ధరాత్రి వేళ ఒంటరిగా వెనక వైపు ఆ చీకట్లో ఎందుకు వెళ్ళావు అని అడిగారు. "ఏమో! నాకేం తోచలేదు." అన్నాను.

"ఇంకొకరెవరైనా వెనకనుంచి నీ తల పగలకొట్టి వుంటే ఏమయేది?" అని ఒక్కొక్కళ్ళు ఒక్కొక్కరకంగా అడిగేసరికి అప్పుడు వేసింది నాకు భయం." అవును నేను ఏమిటి అలా వెళ్ళాను కొంచెమైనా భయం లేకుండా" అని నన్ను నేనే ప్రశ్నించుకున్నాను.

ఆ రాత్రే మా వారు హైదరాబాదు నుంచి వచ్చారు. జరిగినదంతా చెపితే "మరి ఫోనులో ఈ విషయం చెప్పలేదే? ఎందుకెళ్ళావ్ అలా చీకటిలో?" అని అడిగారు.

"మీరు గాబరా పడ్తారని" అన్నాను.

మా రమా వాళ్ళకి మర్నాడు నెల్లూరుకు వెళ్ళే ప్రోగ్రాం ఉండింది. రెండు రోజుల తరువాత సుధాకి పాండిచ్చేరి వెళ్ళే ప్రోగ్రాం ఉండింది. మా వారు ఆయన వచ్చిన రోజు రాత్రి "ఎల్లుడి పొద్దున్న ఫ్లైట్ ఎక్కి హైదరాబాదుకు వెళ్ళాలి. నువ్వు కూడా వస్తున్నావు టిక్కెట్టు కూడా కొన్నాను. సుధా కూడా పాండిచ్చేరికి వెళుతుంది. ఇంత జరిగాక నువ్వు ఒంటరిగా ఉండకూడదు, నేను ఒప్పుకోను" అన్నారు. సడన్ ప్రయాణం. కానీ, మావారి మాటలకి ఎండాకాలంలో వాన జల్లులు తలమీద పడ్డట్టుగా ఉండింది. పాపం మా సుధ ఇంట్లో ఉండాలి. ఒక్కతే ఉండాలని కోడంబాకంలో ఉన్న వాళ్ళక్క ఇంట్లో ఒకరోజు వుండి కారులో పాండిచ్చేరి వెళ్ళిపోయింది.

గూడూరులో ఉన్న మా సేతమ్మక్కకి అన్ని విషయాల కన్నా, అర్ధరాత్రి చీకటిలో నేను ఒంటరిగా దొంగను వెతుక్కుంటూ వెనక వరండాలోకి వెళ్ళడం ఆవిడని బాగా గాబరా పెట్టింది.

నా జీవితంలో నా రోగాలు, జబ్బులేకాక, ఇలాంటి అవాంతరాలు కూడా ఎదుర్కొన్నాను.

నా పెళ్ళయ్యాక 1960లో వచ్చేనా, నే వచ్చిన పదేళ్ళకి మా వారు డైరెక్టర్ అయ్యారు. పెళ్ళికి ముందు నాకు జ్ఞానం తెలిసినప్పటి నుంచి సినిమాలు చూస్తూనే ఉన్నాను. బాగుంది, బోరుగా ఉంది, తప్పితే నాకేం చెప్పాలో తెలిసేదికాదు. 1960 నుంచి 70 వరకు మా వారిని చూసాను. సరే, 'కష్టే ఫలే' కాబోలు, అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ అంటే ఇంతే కాబోలు అనుకునేదాన్ని. కానీ ఆర్థికపరంగా మాత్రం ఎన్నడూ కష్టాలు ఎదుర్కోలేదు. డైరెక్టర్ అయిన తర్వాత ఆయన కూడా లేకుండానే మార్కస్‌బారట్లే, రవికాంత్ నాగాయచ్ వంటి కెమెరా మాన్లతో ట్రిక్కు చేయించుకున్నారు. పాతాళభైరవి, మాయాబజార్, మొదలగు సినిమాలు అన్నీ ట్రిక్కులే, గ్రాఫిక్కు ఎక్కడ ఉన్నాయి? విఠలాచార్యగారెన్నో జానపద హిట్స్ తీసారు. అవన్నీ విజయవంతం అయ్యాయి. అంటే ట్రిక్కులవలనకాదు. కథా బలం, మంచి సంగీతం ఉన్నందువల్ల. ఈనాడు అవే ట్రిక్కులని కంప్యూటర్ యుగం వచ్చి గ్రాఫిక్స్ ద్వారా భారీ ఎత్తున సెట్స్ వేసి సినిమాలు తీస్తున్నారు. కానీ వాటిలో కథ ఉన్నవే విజయవంతం అవుతున్నాయి. సింగీతంగారు కూడా భైరవద్వీపం, ఆదిత్యా 369లాంటి సినిమాలకి గ్రాఫిక్స్ ఉపయోగించినా కథాబలంతో విజయం సంపాదించారు. మా పెద్ద అల్లుడు కూడా జెమినీలో గ్రాఫిక్స్‌లోనో పనిచేస్తున్నారు. ఈనాటి యువ దర్శకుల సినిమాలు కూడా గ్రాఫిక్స్ లేకున్నా కూడా కథ సెంటిమెంట్ ఉన్నవి విజయం సాధించలేదా? ఏ గ్రాఫిక్స్ లేకుండా పాటలు, మాటలు, డైలాగులు కూడా లేని పుష్పక విమానం ఇటు విజయం అటు అంతర్జాతీయ ప్రశంసలు అందుకోలేదా? నాకు నచ్చేది, ఏ సినిమాలోనైనా కథతోపాటు సంగీతం, పాటలు కనీసం ఒకటి రెండైనా పాడుకునేట్లు ఉండాలి. ఏది ఉన్నా లేకపోయినా కథాంశం, సంగీతం ముఖ్యంగా ఉందంటే అది ఎవరు తీసినా వారికి విజయం ఇటు ప్రేక్షకులకి ఆనందం ఉంటుంది. వాళ్ళు టిక్కెట్టుకు ఖర్చు పెట్టిన డబ్బు వృధా అవ్వకుండా ఉంటుంది.

ఇదంతా ఒక డైరెక్టరు భార్యగా బయటి నుంచి చూస్తూ వచ్చిన అనుభవం వల్ల రాసిన మాటలు. ఇది మావారితో చెపితే "నువ్వు చెప్పేదంతా నిజమే. కానీ ఏది మంచి కథో, ఏది మంచి సంగీతమో మాకు తెలీదే?" అన్నారు.

2006వ సంవత్సరం సెప్టెంబరు 21న మావారికి 75 సంవత్సరాలు పూర్తయ్యాయి. దాన్ని పురస్కరించుకుని కిన్నెర ఆర్ట్స్ రఘురాంగారు మా యిద్దరికీ హైదరాబాద్ త్యాగరాజ భవనంలో సన్మానం చేశారు. దానికి హీరోలు బాలకృష్ణ, రాజేంద్రప్రసాద్, ఎం.ఎస్.రెడ్డి, సి.నారాయణరెడ్డి. గుమ్మడి, వేటూరి, వెన్నెలకంటి, ఆదిత్య, చౌదరిగార్లలాంటి ప్రముఖులందరూ వచ్చారు. ఆ రోజున మాధవపెద్ది సురేష్ నేతృత్వంలో మావారి సినిమాలలోని పాటల కచేరీ జరిగింది. చివరగా నేను సెంటిమెంట్‌గా ఫీలయి మా షష్టిపూర్తి శ్రీ రాఘవేంద్రస్వామి ఆలయంలో జరిగితే మళ్ళీ యిప్పుడు అదే పవిత్రతతో మాకు కల్యాణోత్సవం చేయిస్తున్నట్టు ఫీలవుతున్నానని సభలో ప్రసంగించాను. అక్కడే ఉన్న మంత్రాలయంతో సంబంధం ఉన్న ప్రభాకరరావుగారు మమ్మల్ని ఆరాధనలపుడు మంత్రాలయానికి పిలిపించి స్వామీజీ చేత మా కుటుంబం మొత్తానికి సత్కారం చేయించారు.

మా పిల్లల ఇళ్ళు విరుగుంబాకంలో ఉన్న భాస్కర్ కాలనీలో మా వారి ప్లాను ప్రకారం రెండిళ్ళూ ఒకేలా ఉండేట్లు కట్టించడం పూర్తయింది కానీ మావారికి అక్కచెల్లెళ్ళు ఇద్దరి మధ్య ప్రహరీగోడ ఇష్టం లేదు. అందుకని అది కట్టించలేదు. ఎప్పుడూ కట్టకూడదని మా ఇద్దరి కోరిక. కొంతమంది వద్దనుంచి కామెంట్స్ కూడా వచ్చాయి. అదేమిటో రెండిళ్ళ మధ్య అడ్డుగోడ లేకపోవడం ఏమిటి అని. ఎవరెంత గింజుకున్నా మావారి పాలసీ అదొక్కటే. ఉడ్ వర్క్, వంటియింట్లోని అధునాతన ఏర్పాట్లు, ఇంకా చిన్న చిన్న పనులు, పనివాళ్ళని కొంత అవసరపెట్టి మొత్తానికి రెండిళ్ళు పూర్తి చేశారు.

2007వ సంవత్సరం ఏప్రిల్ 23 తేదీన రెండిళ్ల అమ్మాయిలూ గృహప్రవేశం చేశారు. పిలిచిన బంధువులు, స్నేహితులు అందరూ వచ్చారు. మా యిద్దరి అమ్మాయిలు చాలా తృప్తిపడ్డారు. గృహప్రవేశం అయిన తర్వాత మిగతా పనులన్నీ పూర్తి చేసుకుని 2008వ సంవత్సరంలో మొదట శకుంతల వాళ్ళు ప్రవేశించారు. కోడంబాకంలో ఉంటున్న వాళ్ళు విరుగుంబాక్కంకి షిఫ్ట్ అయ్యారు. మా శకుంతలకి, మా మనవరాలు స్నేహకి వేసవి సెలవులైనందువలన ఇల్లు మారడానికి అనుకూలమైంది. మా సుధా వాళ్ళు బెసెంట్ నగర్

దగ్గర్లో ఉన్న ఇంద్రానగర్ స్కూల్లో మా మనవడు అభినవ్ చదువుతున్నందువలన ఇల్లు మారే అవకాశం రాలేదు. మేము మాత్రం వడపళని ఇంటినుంచి అప్పుడప్పుడొచ్చి, సుధా యిల్లు చూసుకుంటూ దేవుడి దీపం పెట్టి వెళ్ళివస్తుండే వాళ్ళం. కానీ ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేరే, ఇంత బాగా కట్టుకుని ఇల్లంతా చీకటిగా ఉండడం చూడ్డానికి కష్టంగా ఉండేది. పక్కనే ఉంటున్న మా శకుంతలకి కూడా బాధ వేసేది. పైగా దాన్ని అందరూ అడిగేవారట "ఆ యిల్లు ఖాళీగా ఉందా? అద్దెకిస్తారా? ఎవ్వరూ లేరా? అలా లైట్లు లేకుండా చీకటిగా ఉందేం" అని లక్షా తొంబై ప్రశ్నలడిగేవారట. దానికి కూడా వాళ్ళ నాన్నగారు ఇంత డబ్బు ఖర్చు పెట్టి కట్టించిన ఆ యింట్లో ఎవ్వరూ ఉండలేదే అని బాధపడేదట.

ఈసారి వడపళని ఇంట్లో వర్షాలు వచ్చినప్పుడు మోకాళ్ళలోతు నీళ్ళు ఇంట్లోకి వచ్చి తలుపులన్నీ నానిపోయి ఫర్నీచరు, బీరువాలు సైతం నానిపోయి పెచ్చులూడి పోయాయి. ఇక ఆ ఇంట్లో ఉండలేని పరిస్థితి వచ్చేసింది. ఆ ఇల్లు ఎత్తు చేయాలన్నా కుదరలేని పరిస్థితి. అప్పుడు మా సుధతోపాటు మా అల్లుడు వాళ్ళ నాన్నగారు కూడా మమ్మల్ని కొత్త ఇంటికి మారమన్నాడు. మేము అన్నివిధాలా ఆలోచించాము. పెద్దమ్మాయి పక్కనే ఉంటుంది. చిన్నమ్మాయి అప్పుడప్పుడు వస్తూంటుంది కదా అనే ఉద్దేశ్యంతో 2009 ఫిబ్రవరి మాసంలో సుధ ఇంటికి వచ్చేసాం.

మా సుధ అప్పుడప్పుడొచ్చి ఇల్లు శుభ్రపరుస్తూ, ఇంటి ముందర పక్క ఇరువైపులా డెబ్బైవేలు ఖర్చుపెట్టి పూలమొక్కలు, క్రోటన్సు మున్నగునవన్నీ వేయించింది. ఇంటిముందర మాత్రం చూడ చక్కనిగా ఉండేది. మా శకుంతల కూడా ఇలాగే మొక్కలు వేయించి దాని సంరక్షణ చేస్తూ ఉండేది. ఇళ్ళు కట్టినప్పుడున్న వాచ్‌మెనే ఈ రెండిళ్ళకీ జీతానికి పనిచేసేవాడు. మొక్కలకి నీళ్ళుకూడా వాడే పోసేవాడు. అందుకనే అందరూ దాన్ని "పార్కు ఇళ్ళు" అనేవారు. మా శకుంతల వాళ్ళు ఒక ఆడకుక్కని పెంచేవారు, దాని పేరు ఫ్లఫీ(Fluffy) Golden retriver జాతి. చాలా విశ్వాసంగా ఉండేది. మేము సుధా ఇంటికి మారిన తరువాత రోజూ మా యింటికి వచ్చేది. వాళ్ళు కోడంబాక్కంలో ఉంటున్నప్పటినుంచి మమ్మల్ని చూస్తోంది కనుక దానికి మా యింట్లో కూడా బాగా అలవాటయింది. రోజూ పొద్దున్న పదిగంటలవడం తడవు, మా యింటికి వచ్చేసేది. ఎందుకంటే వాళ్ళింట్లో మా కూతురు, అల్లుడు, దాన్ని చాలా చాలా ప్రేమతో చూసుకునే మా మనవరాలు స్నేహ, అందరూ బయటికి వెళ్తారు కదూ? అందుకు. వాళ్ళ అత్తగారు, మామగారు ఎవరి పనుల్లో వాళ్ళుంటారు. మా యింట్లో మేమంతా యింట్లోనే ఉంటాము కదా! పైగా నా దగ్గర దానికి చాలా అలవాటు. పొద్దున్న 1,2 బిస్కెట్లు, సాయంత్రం బిస్కెట్లు ఇచ్చేదాన్ని. ఒకవేళ నేను మా వారితోనైనా, ఫోన్లోనైనా మాట్లాడుతూ దాన్ని పట్టించుకోకపోతే, దాని ముందర రెండుకాళ్ళతోనూ నా తొడమీద మెల్లిగా గీకేది. మావారి దగ్గరికెవరైనా ఇంటర్వ్యూలకు వస్తే, వీడియో తీస్తున్నప్పుడు ఆ లైట్లు అవి దానికి వింతగా ఉండేది. ఆ సమయంలో మావారి పక్కనే కూర్చునేది.

మా స్నేహ దాన్ని రోజూ సాయంత్రం షికారుకి చైనుకట్టి తీసుకెళ్తూ ఉండేది. అలాంటిది ఒకరోజు ఆ చైను బెల్టు ఎలా ఊడిపోయిందో అది వేరే వీధికి వెళ్ళిపోయింది. అది గమనించిన స్నేహ దాన్ని వెతుక్కుంటూ వెళ్ళేసరికి, మా వీధికి ఎదురు వీధిలో ఉన్న తమిళ హాస్యనటుడు సెంథిల్ యింటి మూడు కుక్కలు ఫ్లఫీని కరవడానికి వచ్చాయి. వెంటనే మా స్నేహ ఒక్క ఉదుటున ఫ్లఫీ మీద బోర్లపడుకుందిట ఫ్లఫీని రక్షించడానికి. ఆ వీధి వాళ్ళు గుమికూడి ఆ కుక్కల్ని తరిమేశారు. మా స్నేహ సాహసానికి స్టన్ అయ్యారుట. ఫ్లఫీని కాపాడాలనే తపన తప్ప స్నేహ ఇంకేమీ ఆలోచించలేదు. అయినా ఒక కుక్క ఫ్లఫీని కరిచింది. అప్పటినుంచి అది సుస్తీతోనే రెండు మూడు రోజులు బాధపడింది. ఎన్నో ఇంజక్షన్లు ఇప్పించింది స్నేహ. ఆఖరికి ఆస్పత్రికి పిల్చుకెళ్ళి, రెండు మూడు సార్లు అడ్మిట్ చేసింది. కానీ ఏమీ ప్రయోజనం లేకపోయింది. మాములుగానే దానికి ఏదైనా చికాకు వేస్తే, స్నేహ దానిమెడమీద డెట్టాల్‌తో కడిగి, దానికి ఆయింట్‌మెంట్ రాసి, తనే వెటర్నరీ డాక్టర్‌లాగా శుశ్రూష చేసేది. కానీ సెంథిల్ కుక్క కరిచిన గాయం తగ్గకపోయేసరికి, స్నేహ అమిత బాధపడ్తూ, చదువు కూడా చదవక, మనసు బాగోలేక ఉంటూ వచ్చింది. కానీ ఫ్లఫీ మాత్రం బాధ అనుభవించి, అనుభవించి ఆఖరుకి

2011 జనవరిలో కన్నుమూసింది. మా స్నేహకది పెద్ద షాక్. మేమంతా స్నేహ గురించి చాలా బాధపడ్డాం. కానీ ఏం చేస్తుంది, చిన్నపిల్ల కాదుకదా? ఇంజనీరింగ్ చదువుతోంది. కుక్కల్ని వీధిలో చూసినా టీ.వీలో చూసినా, మూడ్ అవుట్ అవుతూ ఉంటుంది.

మార్చి నెలలో మావారు చేసిన ఆనిమేషన్ సినిమా 'ఘటోత్కచ్' Cairo International Children's Film Festivalకి సెలెక్టయిందని, సింగితంగారికి రానూపోనూ ఖర్చులు, కెయిరోలో హోటల్ రూము, హాస్పిటాలిటీ యిస్తామని కెయిరో ప్రభుత్వం దగ్గరనుంచి కబురు వచ్చింది. మాకు చాలా ఆనందం వేసింది. ఈయనకిలా సినిమా సెలక్టవడం, ఎన్నో అవార్డులు రావడం కొత్తకాదు. కానీ కొత్త యింటికి వచ్చిన నెల్లాళ్ళయినా కాకుండా ఈ శుభవార్త వచ్చినందుకు మా కందరికీ చాలా సంతోషమైంది. నా ఖర్చులు నేను భరించి, వారితో కూడా ప్రయాణం అవడం మామూలే కదా. మేము బయలుదేరే రోజున సుధ వాళ్ళబ్బాయితో మా యింటికి వచ్చింది. మేము బయల్దేరి ముందు ముంబాయి వెళ్ళి, అక్కడ ఈజిప్షియన్ ఏర్‌లైన్స్‌లో వెళ్ళాలన్నమాట. ముంబాయిలో మూడు, నాలుగు గంటల సేపు వెయిట్ చెయ్యాల్సివచ్చింది. ఇంతలో మా సుధ "మీ వద్ద నుంచి ఫోన్లు లేవు, ఎక్కడ ఉన్నారు? ఏ యిబ్బందులు పడ్తున్నారు" అని ఫోను. మేము కులాసాగా ఉన్నామని ముంబాయి ఎయిర్‌పోర్టులో ఉన్నామని దాంతో మాట్లాడాము.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments